

Мисливець-убивця. Спогади оператора бойового дрона

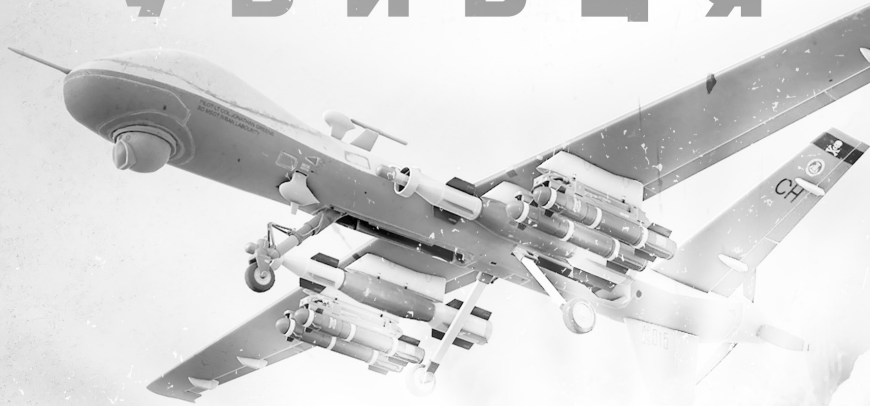
Світ змінюється. І разом із ним змінюється війна. Сьогодні на поле бою виходять технології, які ще нещодавно вважалися долею наукової фантастики.

Одна з найбільш наочних сторін нового вигляду війни — БПЛА: безпілотні літальні апарати або дрони. Бретт Велікович був серед першопрохідців операцій з бойовими дронами. На сторінках його книги розгортається картина контрпартизанської війни військ США в Іраку і те, як у міру насичення безпілотниками шальки терезів стали хилитися на користь окупантів. Автор був останньою інстанцією, наділеною правом вирішувати — жити цілі чи померти.

Велікович пропонує безпрецедентний погляд на напрочуд складний характер операцій з безпілотниками та рішення, що лежать в їхній основі. У захопливих подробицях він розповідає насичені подіями історії про найсекретніші місії в найгарячіших точках конфлікту. У книзі також можна знайти хроніку еволюції збройних сил США за останнє десятиліття і технологій, що лежать в її основі.

БРЕТТ ВЕЛИКОВИЧ
КРИСТОФЕР С. СТЮАРТ

МИСЛИВЕЦЬ УБИВЦЯ

СПОГАДИ
ОПЕРАТОРА
БОЙОВОГО
ДРОНА

Видавництво
«Центр учбової літератури»
Київ — 2024

УДК 821.111-94:355(73)

В 27

Brett Velicovich, Christopher S. Stewart

DRONE WARRIOR:
An Elite Soldier's Inside Account
of the Hunt for America's Most Dangerous Enemies

Переклад українською — Марина Вітрук

Великович Бретт, С. Стюарт Крістофер

В 27 Мисливець-убивця. Спогади оператора бойового дрона. / Бретт Великович, Крістофер С. Стюарт. — Київ: «Центр учбової літератури», 2024. — 374 с.

ISBN 978-611-01-3367-8

Світ змінюється. І разом із ним змінюється війна. Сьогодні на поле бою виходять технології, які ще нещодавно вважалися долею наукової фантастики.

Одна з найбільш наочних сторін нового вигляду війни — БПЛА: безпілотні літальні апарати або дрони. Бретт Великович був серед першопрохідців операцій з бойовими дронами. На сторінках його книги розгортається картина контрпартизанської війни військ США в Іраку і те, як у міру насичення безпілотниками шальки терезів стали хилитися на користь окупантів. Автор був останньою інстанцією, наділеною правом вирішувати — жити цілі чи померти.

Великович пропонує безпрецедентний погляд на напрочуд складний характер операцій з безпілотниками та рішення, що лежать в їхній основі. У захопливих подробицях він розповідає насичені подіями історії про найсекретніші місії в найгарячіших точках конфлікту. У книзі також можна знайти хроніку еволюції збройних сил США за останнє десятиліття і технологій, що лежать в її основі.

ISBN 978-611-01-3367-8

© HarperCollins Publishers Inc., New York, 2017.
© Видавництво «Центр учбової літератури», 2024.

Від автора

Давайте відразу уточнимо, розставимо крапки над «і»: я не герой. Я не заслуговую овацій за те, що я робив. Просто мені потрібно виговоритися, а вам потрібно знати.

Мені пощастило бути частиною нового покоління військових, покоління, яке назавжди змінило спосіб ведення майбутніх воєн. Кожен солдат грає свою роль. Я – цю.

З очевидних міркувань безпеки, описуючи операції, я змінив імена більшості їхніх учасників, окрім публічних персон, державних посадовців та добре відомих приватних осіб та/або операцій, які й так усі чудово знають. Більшість моїх колишніх колег продовжують свою роботу, день у день борючись із ворогом.

Аналогічно, я змінив й імена терористів – знову ж таки за винятком загальновідомих. І зрозуміло, я змінив методології, які ми використовували для пошуку різних терористів за допомогою дронів, щоб гарантувати, що жодні поточні тактики, прийоми або процедури не будуть скомпрометовані.

Цей рукопис схвалив Відділ попередньої публікації та перевірки безпеки Міністерства оборони і дозволений до публічного випуску, а також інші цензурні структури, про існу-

вання яких більшість людей навіть не підозрює. Цей виснажливий процес рецензування урядом США перед публікацією зайняв більше часу, ніж у мене пішло на написання самої книги. Деякі деталі моєї роботи та особливо секретних місій, у яких я брав участь, були видалені з тексту на прохання уряду США. Погляди, висловлені в цій книзі, належать автору і не обов'язково відображають офіційні погляди, політику, думки або позиції уряду Сполучених Штатів, включно з Міністерством оборони США.

Попри те, що книга пройшла перевірку і отримала дозвіл уряду на публікацію, це моя історія. Події, що відбулися, правдиві. Звичайно, відновлені по пам'яті діалоги не дослівні. Але суть сказаного точна.

Кілька людей запитали мене, чому я пишу цю книгу. Я пишу це, тому що хочу, щоб мій досвід і знання допомогли людям і надали такий необхідний погляд на центральну особливість життя, бізнесу і війни у двадцять першому столітті. Я пишу цю книжку, щоб люди зрозуміли, що таке безпілотники насправді, і щоб показати, як вони рятують життя і розширюють можливості людства, всупереч негативному наративу, укоріненому в публічному полі.

Коли я тільки починав військову службу, дронів було дуже мало. Мати такий у наявності було розкішшю. Під час полювання на Саддама Хусейна після вторгнення до Іраку, командири боролися навіть за одиничний БПЛА «Предатор».

Коли я звільнявся – майже десять років потому – одна лише моя команда керувала трьома, отримуючи зображення цілі з різних ракурсів.

Ось чому я назвав їх «наші немиготливі очі». Наші безпілотники бачили все і ніколи не спали.

Якщо подивитися на те, як велися війни до мого покоління, підтримка з повітря зводилася, по суті, до прикриття і бомбардування. Піхотні підрозділи вирушали на тривалі польові завдання наосліп, і залишалось тільки сподіватися, що авіація завдала шкоди частині супротивника, яка їм протистояла. Або вони переміщатимуться місцевістю, де тривають міські бойові дії, практично не маючи уявлення про те – що знаходиться за цим кутом? А за цими дверима? А за цим вікном?

Нині ніхто, особливо у спільноті сил спецпризначення, не вирушає на завдання без дронів над головою. Ось наскільки вони цінні. Готовий битися об заклад, що будь-яка місія, яку ви бачите за кордоном – рейд команди «морських котиків» у Ємені, порятунок заручників у Сирії, викрадення терориста з табору в Сомалі – жодна з них не обходилась без «немиготливих очей». На всіх етапах – перед місією, під час і після.

Дивно, наскільки швидкими були ці зміни: вже зараз багато хто в збройних силах – особливо ті, хто розпочав свою кар'єру в епоху після 11 вересня – ставлять собі питання, як ми взагалі функціонували без безпілотників? Їхню важливість неможливо переоцінити.

Я часто думаю про всі місії людей, які були до мене, і про те, скільки життів можна було б урятувати, якби за ними наглядав озброєний «Предатор» або «Ріпер». Я думаю про цілі, які ми могли б знищити, про людей, яких ми могли б зупинити до того, як вони зруйнують світ.

Але війна з безпілотниками не завжди спрямована на те, щоб притиснути «поганих хлопців». Це взагалі не головне. Здебільшого ми займалися розкриттям того, що небезпечні люди воліли б бачити прихованим: мереж з окремих осіб, сімейних зв'язків, грошових потоків, матеріалів і просто змов.

Моя команда і я жили в коробці в найгарячіших зонах війни з терором. Ніхто за межами нашої спільноти «чорних операцій» не знав, що ми робимо. Я сумніваюся, що багато хто повірив би в це, навіть якби знав. Ми були високотехнологічними детективами, яких світ ще не бачив, і наша робота була глибокою еволюцією у військовій справі.

Дрони, які у нас були, дозволяли нам рятувати життя. Вони зменшили супутню шкоду. Вони надали нашим солдатам інформацію, дозволивши нам зазирнути в майбутнє від їхнього імені, передбачаючи, що станеться, а не просто дозволяючи цьому статися.

У цьому найбільша краса дронів. Здатність діяти на випередження, а не реагувати, дати бій ворогові до того, як він зможе завдати удару по нас. З безпілотниками ми стали швидшими за терористів, думаючи на кілька кроків уперед. Наші команди з наведення на ціль і рейдування були створені для того, щоб ми ніколи не давали тим, на кого полювали, ні хвилини відпочинку.

У звичайних збройних сил є межі. Усе, що потрібно зробити ворогу, це просто перестрибнути за цю межу, вислизнувши або зникнувши в межах нової. Але в моєї команді не було кордонів. Ми рухалися так само як рухався ворог; ми були такими ж мобільними, як і вони. Ми стали тінями, які переслідували їх.

Війна з використанням безпілотників і далі розвиватиметься, оскільки такі угруповання, як ІДІЛ, починають отримувати у свої руки комерційні технології безпілотників і прикріпляти до них гранати і бомби, щоб завдавати ударів своїми власними безпілотниками. І нам доведеться використовувати і розвивати технології для боротьби з ними.

Наші нові лідери у Вашингтоні – це ті самі хлопці, які допомогли побудувати цю революцію безпілотників. Генерал Майкл Флінн[1], хоча й пішов у відставку з Ради національної безпеки, був важливою рушійною силою тієї революції. І ще генерал Джеймс Меттіс[2], звісно.

Я не сумніваюся, що нинішня адміністрація збільшить використання безпілотників і завдасть ударів за кордоном, тому що це були лідери, які на власні очі переконалися в перевагах цієї зброї. Такі організації, як Об'єднане командування спеціальних операцій, є єдиними групами, які щодня ведуть боротьбу з ворогом, і їм потрібно більше дронів.

Коли президент Дональд Трамп балотувався на посаду, одним із його основних аргументів було те, що нам потрібно бути активнішими щодо таких груп, як ІДІЛ і Аль-Каїда, переходити в наступ і використовувати наявні в розпорядженні Америки інструменти для їхнього знищення. Це відповідає

тому, для чого гарні безпілотні літальні апарати (БПЛА), а саме для демонстрації сили і завдання ударів по ворогу, де б він не ховався.

Також варто зазначити, що лідери, подібні до Меттіса, на власні очі бачили, що сталося, коли ми зменшили тиск на тих, за ким полювали: це дало нам ІДІЛ.

Адміністрація Трампа до теперішнього часу, безсумнівно, розуміє важливість технології. Я припускаю, що сам президент Трамп був вражений цим, оскільки більша частина того, на що ми здатні (і що зробили), повністю неофіційна і суворо засекречена.

Більшість членів Конгресу і комітетів із розвідки досі й гадки не мають, як саме я і моя команда виконували нашу роботу. Іноді членів моєї команди просили відвідати офіційних осіб і прозвітувати перед ними про успішні операції проти терористичних об'єктів, але ті, хто сидів по інший бік столу, ніколи по-справжньому не розуміли і не були допущені в повсякденну роботу нашої машини наведення.

Ось про що ця книга. Абсолютно нова форма ведення війни, що виникла протягом останнього десятиліття, моя роль у ній, бойове братерство хлопців, які ризикували своїми життями, щоб зробити це реальністю.

ЧАСТИНА 1

Розділ 1. Нам його вбити?

Я підсів на енергетик «Ріп Іт». Серцебиття зашкалювало, але очі могли довго не відриватися від яскравих моніторів, поки ми сиділи на хвості в білої вантажівки «Бонго», що, здіймаючи пил, багато миль їхала через пустелю від сирійського кордону на південь.

– Наберіть висоту і перемкніться на тепловізор, – наказав я. – Якщо він помітить нас у повітрі, справу провалено.

Йшов вересень 2009 року. Був полудень, і я стирчав у «Коробці» – секретному бункері без вікон на околиці нікому не відомої військової бази на південь від іракського Мосула, неподалік сирійського кордону, утупившись у стіну, на якій у два ряди висіло вісім плоских моніторів. Схоже на найгірший магазин електроніки, у якому ви коли-небудь бували.

На частину екранів транслявали інформацію з БПЛА MQ-1 «Предатор»: вид із камер, поточну висоту, швидкість, прицільну систему для лазерної цілевказівки ракет і докладну карту місцевості внизу. Решта показували фотографії наших цілей, їхніх родин та їхніх складних терористичних мереж, які охоплювали всю земну кулю. Спасибі купі експертів ЦРУ, РУМО, АНБ і ФБР, які грали за мою команду.

Я – «Дельта», спецпідрозділ. Моя професія – високорівневі операції із захоплення і знищення. Моя зброя – ті самі «Предатори», озброєні двома ракетами AGM-114P «Геллфайр» із лазерним наведенням. Моя робота – вистежувати найнебезпечніших терористів у світі. Якщо я взяв твій слід, ти мене так ніколи і не побачиш.

Через роботу серверів у кімнаті стояла задуха, освітлювалася вона миготливими екранами. Низький гул механізмів постійним фоном засів у наших головах. Коли ви виходите з «Коробки», ніщо не підкаже, що за дверима знаходиться один з найбільш технологічно просунутих операційних центрів у світі, яким керують одні з найкращих умів у військовому бізнесі. Деякі наші технології не будуть відомі публіці ще роки.

Мою команду з шести осіб – елітних співробітників військової розвідки різних спеціальностей – викликали, коли потрібно було виявити терориста. Я не сумніваюся, що ми могли б знайти будь-кого у світі, незалежно від того, наскільки потайливим він себе вважає. Я пишався тим, що вистежував навіть найбільш високопоставлених лідерів терористів, людей, яких інші вважали примарами.

Нашу ціль звали Абу Башир. Ми шукали його тижнями, поки не отримали наведення з землі, що він прямує в нашому напрямку, на південь від сирійсько-іракського кордону. Башир був експертом з вибухових речовин в угрупованні «Аль-Каїда в Іраку» (АКІ).

Він перевозив матеріали і компоненти для важких бомб до Іраку разом з іноземними бойовиками і терористами-смертниками, які ведуть війну проти Сполучених

Штатів, як правило, залишаючись непоміченим. Його вояж обов'язково закінчиться погано – черговим ударом або по безневинних цивільних, або по військовослужбовцях США на прилеглий базі.

Флот вертольотів чергував поблизу, на випадок, якщо вони знадобляться для швидкого перехоплення цілі. Ми сиділи в тісній кімнаті з цементною підлогою, працюючи за саморобним фанерним столом. Джейк, тактичний диспетчер ВПС, сидів поруч зі мною як тінь. Ми дістали наші ноутбуки і запустили складну програму чату, яка давала нам змогу вести близько двадцяти різних секретних бесід з усіма працюючими розвідувальними агентствами одночасно, включно з ЦРУ і АНБ, підрозділами наших сухопутних військ, вашингтонськими чиновниками в США і техніками, що забезпечують операції в Іраку і по всьому світу.

Поки я оголошував інструкції – наблизити зображення, змінити висоту або напрямок переслідування транспортних засобів, – Джейк передавав їх у чат оператору камери і пілоту «Предатора», двом хлопцям із ВПС, які й керували дронами за мою команду з трейлера в Неваді.

«Бонго», схожий на пікап, але з ширшим кузовом, тепер швидко прямував на південний схід від сирійського кордону. Вони безумовно щось перевозили. Ми взяли його на гачок приблизно годину тому в безлюдному місці в пустелі, яке я зміг звузити, ґрунтуючись на аналізі його попередніх переміщень.

– Джейку, чому здається, що в кожного терориста в Іраку, якого ми відстежуємо, є білий «Бонго?»

– Групон[3].

На моніторах «Бонго» здіймав хмари пилу, залишаючи чітко видимий зверху слід. Наш птах спостерігав із двох морських миль, рухаючись на висоті близько 12 000 футів[4], не втрачаючи ціль з поля зору, але водночас досить далеко, щоб залишатися непоміченим. Якби об'єкт почув або побачив дрон, він би відмовився від своєї місії і заліг на дно – викинув би телефони, не входив би в облікові записи електронної пошти, обрубав би всі кінці. Місяці нашої розвідувальної роботи псу під хвіст.

Дорога була не дуже схожа на дорогу, просто кілька зигзагоподібних слідів, що врзалися в щільно утрамбований пісок протягом сотень миль. Здебільшого це була нічийна земля, з кількома точками сіл тут і там, максимум по десять-двадцять людей на село.

Хлопці, які перетинають сирійський кордон, зазвичай слідували заздалегідь визначеною контрабандною стежкою, перевозячи вибухівку або терористів-смертників між селами на шляху до їхнього кінцевого пункту призначення.

Іноді першою зупинкою було найближче велике місто, де транспортний засіб використовували для підриву найближчого військового конвою США.

Я був на ногах уже двадцять годин. Я щосили намагався сфокусувати помутнілий зір. Гірка порожніх банок з-під енергетика зростала.

Що він робить? І де він це зробить?

Через двадцять хвилин вантажівка зупинилася за межами села.

– Збільш зображення, – сказав я. – Я маю бачити, хто всередині.

Убити чи захопити – питання, яке завжди стояло на порядку денному, але нам потрібно візуальне підтвердження Абу Башира, перш ніж ми зробимо дзвінок. У більшості випадків цей дзвінок роблять у найостаннішу хвилину. Ці рішення про життя і смерть змінили б життя людей в одну мить, навіть моє власне.

Вийшли двоє людей.

– Бачу двох дорослих чоловіків, одягнених у білі дішдаші, – сказав Джейк.

– Підтвердьте для мене: жодних жінок або дітей, – сказав я.

Джейк повернувся назад і переглянув запис із безпілотної, схожий на повтор запису спортивного матчу, що показував повні краєвиди з обох боків вантажівки.

– Підтверджую.

– Зум удвічі. Чого вони чекають?

– Часу намазу, можливо?

– Ні, до нього не менш як годину.

Раптово двоє розділилися. Пасажир пішов у пустелю, залишаючи поле зору камери, а водій обійшов «Бонго» ззаду.

– Залишайся з водієм, – наказав я.

– Роджер[5].

Водій почав копатися в кузові, і тепер я міг бачити, що ззаду стояли бочки зі шлангами, що стирчали з них, розміром із сад.

– Ви де-небудь бачите пасажира? – запитав я. – Зменшіть масштаб.

Я попросив їх перемкнути камеру з електронно-оптичної, або денної, телевізійної, яка показує все в коричневих і сірих тонах, на інфрачервону. Тепер обидва були на моніторах. Їхні тіла раптово стали яскравими, примарно-чорними на тлі білої осінньої пустелі. Коли пасажир закурив цигарку, величезний вогник вибухнув, як палаючий будинок.

Чому він не хотів курити біля вантажівки?

За кілька хвилин під'їхав ще один білий «Бонго», з нього вийшли троє чоловіків. Я звернув увагу на те, як вони вітали інших. Усі вони поцілували руки й обійняли водія першої вантажівки: Башира.

Чоловіки почали обережно перевантажувати товсті глечики заввишки близько трьох або чотирьох футів у першу вантажівку. Точно такі самі, як ті, що вже позаду.

Тепер, нормальний аналітик міг би знецінити це, тому що ми ніколи не змогли б підтвердити на 100 відсотків, що це були за товсті глечики з повітря. Можливо, перша вантажівка просто заправлялася, або, можливо, вона перевозила сільське джерело води. За роки, які я провів, полюючи і спостерігаючи у вигрібних ямах Близького Сходу, я виявив, що люди роблять кумедні вчинки. Ці хлопці могли бути просто місцевими жителями, взагалі не пов'язаними з мережею Аль-Каїди.

Що відрізняло нашу команду, так це знання того, що в цьому бізнесі ніщо не є збігом. Це була вибухівка, і, знаючи Башира, можна було очікувати, що він хоче влаштувати той ще феєрверк.

Тоді мені було всього 25 і я вже був носієм вищої Влади – влада вирішує, жити людині чи померти. Це було нелегке рішення, навіть з огляду на сотні місій у моєму послужному списку та першокласні розвідувальні мережі в моєму розпорядженні.

У той час я був частиною жменьки людей в американських збройних силах, на яких лежала відповідальність за вибір цілей для безпілотників і віддачу наказів про їхнє знищення. Я склав список убитих – люди з мережі «Аль-Каїди в Іраку» або ІДІЛ, яких ми визначили пріоритетними для упіймання або усунення, – і діяв за ним день і ніч. Нам доводилося рухатися швидше, ніж це робив наш ворог, і ми продовжували чинити тиск, завдаючи ударів знову і знову, щоб вони ніколи не почувалися у своїй тарілці.

Мало хто знав, що наша елітна оперативна група взагалі існувала. «Дельта» була підрозділом армії[6], але працювала пліч-о-пліч з іншими спеціальними елітними силами, такими як DEVGRU[7], високоспеціалізована команда у складі команди «Морських котиків». Для решти світу і навіть для більшості членів нашого власного уряду ми були офіційно за штатом, і нам це подобалося.

Зміст

ВІД АВТОРА.....3

ЧАСТИНА 1

РОЗДІЛ 1. НАМ ЙОГО ВБИТИ?.....10

РОЗДІЛ 2. ДЕ ТИ БУВ, КОЛИ СВІТ ЗУПИНИВСЯ?.....23

РОЗДІЛ 3. НОВЕНЬКИЙ.....34

РОЗДІЛ 4. ТАБІР «ПІЦА ХАТ».....43

РОЗДІЛ 5. ШПИГУНСЬКА ГРА.....51

РОЗДІЛ 6. КОРОБКА З ЛАЙНОМ У СМІТТЄВОМУ МІСТІ.....58

РОЗДІЛ 7. ДВЕРІ В КІНЦІ КОРИДОРУ.....75

РОЗДІЛ 8. ДЕНЬ «НУЛЬ».....81

ЧАСТИНА 2

РОЗДІЛ 9. ВІЙНА ДРОНІВ ПОЧИНАЄТЬСЯ.....104

РОЗДІЛ 10. РИБАЛКИ ТА МИСЛИВЦІ.....127

РОЗДІЛ 11. МІЙ ПЕРШИЙ.....139

РОЗДІЛ 12. ЗНАЙТИ СЕНС.....157

РОЗДІЛ 13. ПОЛЮВАННЯ НА ДИКОГО ГУСАКА.....175

РОЗДІЛ 14. ДІМ?.....188

РОЗДІЛ 15. ХЛОПЦІ ПОВЕРНУЛИСЯ В МІСТО.....	202
РОЗДІЛ 16. САУДІ.....	214
РОЗДІЛ 17. ВИКРАДЕНА.....	230
РОЗДІЛ 18. ПІДРИВ.....	237
РОЗДІЛ 19. ТЕМНА КОНЯЧКА.....	251
РОЗДІЛ 20. МАНГЕТТЕН І БРУКЛІН.....	270
РОЗДІЛ 21. ПСИ ВІЙНИ.....	294
РОЗДІЛ 22. ТОЙ, ХТО ПІШОВ.....	300

ЧАСТИНА 3

РОЗДІЛ 23. ДОДОМУ!.....	316
РОЗДІЛ 24. ЖИТТЯ ПОЗА «КОРІБКОЮ».....	320
РОЗДІЛ 25. НОВИЙ ПОЧАТОК.....	358
ПРИМІТКИ.....	366

НАВЧАЛЬНЕ ВИДАННЯ

Бретт ВЕЛИКОВИЧ, Крістофер С. СТЮАРТ

МИСЛИВЕЦЬ-УБИВЦЯ СПОГАДИ ОПЕРАТОРА БОЙОВОГО ДРОНА

Переклад українською — Марина Вітрук

Підписано до друку 21.10.2024 р. Формат 60x84 1/16.
Друк цифровий. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Ум. друк. арк. 23,35. Тираж 300 прим.

ТОВ «Центр учбової літератури»
вул. Лаврська, 20 м. Київ

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 2458 від 30.03.2006 р.

Книги, які можуть вас зацікавити

Неядерна світова війна.
Чим нас завтра вбиватимуть?

Ликвидатор.
Откровения оператора боевого дрона

Выполнение огневых задач с беспилотным летательным аппаратом (БПЛА) типа квадрокоптер. Книга ворога ворожою мовою

Мислення розвідника.
Як припинити обманувати себе й побачити найкраще рішення

DJI MAVIC 3. Інструкція з використання

Як перемогти на полі бою. 25 ключових тактик усіх часів. З 28 планами ведення бою

Перейти до галузі права
Військове право

[Перейти на сайт →](#)